

З природою назавжди подружив

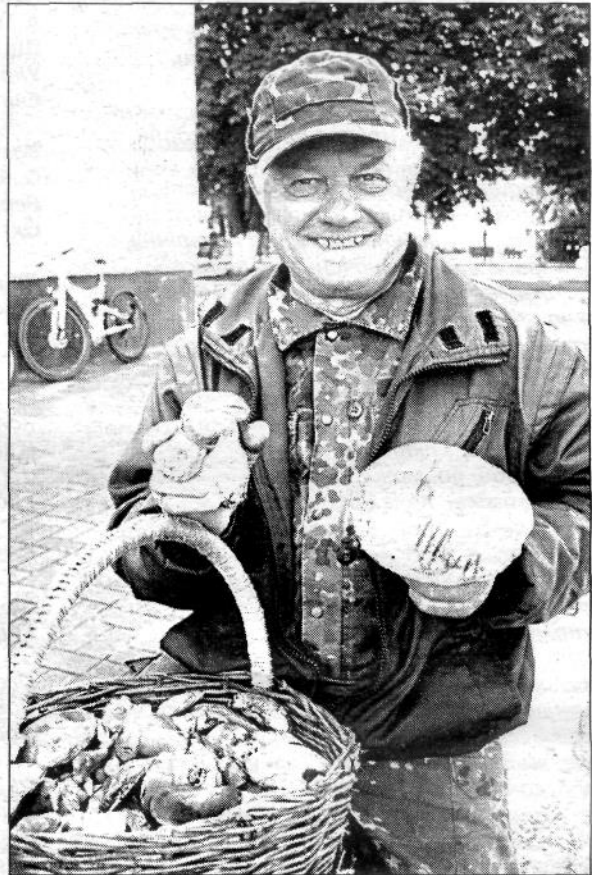
Любов до навколишнього середовища, його краси і неповторності у душі березнівчанина Р. В. Сиротинського зародилась ще в ранньому дитинстві. Можливо, тоді, коли вперше разом з батьком пішов у лісові масиви збирати гриби. Та й народився і виростав Роман Володимирович в мальовничому куточку Полісся у селі Адамівка, що неподалік Соснового. Там поруч – тихоплинний Случ, а за ним – звабливі зеленошаті масиви. Відтак світле бажання пізнати навколишній світ, його таїну і багатства кликало хлопчину, а згодом юнака на береги ріки, в лісове царство.

Ця ніжна любов до природи привела Р. В. Сиротинського у стіни Березнівського лісового технікуму, де він досконало опанував обрану професію. По завершенні навчання працював у колективі Соснівського держлісгоспу. І хоча в майбутньому доля розпорядилася так, що Роман Володимирович не трудився за фахом, але щира приязнь до навколишнього природного середовища залишилася назавжди у його серці. Протягом багатьох десятиліть він у вільний від роботи час та вихідні залюбки вирушає до лісу, водойм та в розлогі польові простори, де з приємністю проводить своє дозвілля. Адже його знають у Березному як досвідченого мисливця, рибалку та грибника. В цьому я особисто переконався, коли нещодавно Роман Володимирович завітав на кілька хвилин до редакції нашої газети, де працює головним бухгалтером його дружина Людмила Дмитрівна Сиротинська. Поки він спілкувався з нею, я вийшов на вулицю і помітив його мотоцикл, на якому стояв козубошик, з якого звабливо виглядали чудові білі гриби. Їх було досить багато. Тож я, помилувавшись ними, скористався моментом і зафіксував фотокамерою Р. В. Сиротинського із зібраними дарами лісу. А потім запросив до свого кабінету, щоб детально розпитати про його улюблені захоплення.

Розпочали розмову з «тихого полювання».

– Збирання грибів – це моя хронічна «хвороба», – щиро зізнається мій співрозмовник. – А «заразився» я нею ще в шкільні роки.

– **Враховуючи твій багаторічний досвід, Романе Володимировичу, я переконаний, що ти досконало знаєшся на видах грибів, орієнтуєшся, де вони можуть рости. Тож до твого кошика не потрапляють сумнівні чи умовно їстівні мешканці лісових масивів. І ти, безперечно, не блукаєш безрезультатно, а цілеспрямовано їдеш та йдеш туди, де, як правило, знаходиш бажану «здобич».**

3-4 метри від мене. І їй вдалося втекти від мисливської кулі.

– **Що для тебе, мисливця, полювання? Бажання принести додому «трофеї» чи активно і цікаво відпочити на лоні природи?**

– Щодо «трофеїв», то я протягом останніх двох років вполював лише одного зайця. Мені ж цікаво з колегами з нашої групи походити лісами, полями, подихати свіжим повітрям, зустріти вранішню зорю на просторах нашого мальовничого краю. Це позитивно впливає на здоров'я, дарує гарний настрій і, хоч на трохи, відволікає від побутових турбот та буденності.

– Наш знайомий, на жаль, уже покійний лікар Василь Кицюк завжди казав: «Ромцю, я їм гриби тільки з твого кошика, бо знаю і переконаний, що ти сумнівного, а тим більше отруйного гриба ніколи не візьмеш». І це, дійсно, так. Я в лісі обходжу ті місця, де ростуть умовно їстівні так звані «піддубці», «зонтики» та інші гриби, бо вони не викликають у мене довіри. А додому приношу тільки справжні білі, підберезовики, польові, лисички, зеленічки та деякі інші, перевірені життям і практикою грибочки.

Щодо місць ймовірного «поселення» грибів, то я інтуїтивно визначаю їх. Як кажуть, маю професійну чуйку, яка виробилась за десятиліття.

– Коли тобі вдалося найбільше привезти додому лісових «трофеїв?»

– Це трапилося багато років тому, приблизно в кінці вересня чи на початку жовтня. В чотири години ранку я вже прибув у масив біля Михалина. Там натрапив на такі місця, що до обіду назбирав стільки грибів, які ледь помістилися у багажник «Жигулів» та на задньому сидінні автомобіля.

– Яка ж то була їх кількість?

– Відверто скажу, що я не рахував, бо для цього треба було б витратити ще пів дня.

– Отож у твоїй сім'ї цілорічно вистачає грибної продукції, і маринованої, і сушеної.

– Так, вистачає. Ще й постачаємо її доньці, яка живе в Івано-Франківську. Вона зі своїм чоловіком теж грибники і присилають нам карпатські дари лісу. Треба сказати, що поліські грибочки помітно смачніші за прикарпатські, які ростуть на кам'янистих скелях, серед смерек. А у нас частина мішаних лісів і у них кращі ґрунти для росту грибів, їх смакових якостей.

– Романе Володимировичу, розкажи, будь ласка, про своє захоплення мисливством.

– Почну з того, що в сімдесятих роках минулого століття членом Українського товариства мисливців і рибалок могла стати людина, яка два роки стажувалася у мисливському колективі під час полювання. І тоді їй давали рекомендацію про вступ в УТМР двоє досвідчених мисливців. Так було і зі мною, 27 лютого 1970 року керівник нашої групи світлої пам'яті Віктор Тимофійович Гунько вручив мені членський квиток УТМР. З тих пір я став повноправним мисливцем-аматором.

– Напевне, за стільки років участі у полюванні з тобою траплялися якісь цікаві непередбачувані і кумедні випадки?

– Траплялося таке, що, якби сам не був учасником цього, то комусь іншому не повірив би. Уявіть собі, я стою з рушницею наготові, а біля моїх ніг сидить заєць, настовбурчив вуха і слухає звідки йде мисливська загінка. А я стою і не ворухусь, щоб не злякати сіряка. Думав, що якимось його вкоськаю. Але він мене перехитрив і дременув у найближчі зарослі. Щось схоже трапилося з лисицею, яка сиділа на відстані

Якщо ж говорити про рибалку, то в нинішньому році я її запустив, ще досі не тримав в руках вудочки. Але на День рибалки обов'язково поїду з друзями у Балашівку на ставок, щоб, врешті, відвести душу на його берегах, відпочити там фізично і душевно, – говорить мій візаві.

– Знаю, що ти, Романе Володимировичу, все своє свідоме життя по-серйозному займався любительським рибальством і мав у цьому певні успіхи.

– Це, дійсно, так. В ті часи, коли Случ був повноводною рікою, я знав кожну яму в її руслі, починаючи від Більчаків і закінчуючи побіля с. Каменне сусіднього Сарненського району. Та й досі точно орієнтуюся, де можна зловити на гачок карпа, ляща, щуку, окуня та інших мешканців водойм. Маю для цього відповідне знаряддя, рецепти приманок і, зрозуміло, рибальський досвід.

– Враховуючи це, задам традиційне запитання: яку найважчу рибину тобі вдалося вивудити з наших водойм?

– Це сталося на Случі біля школи-інтернату. Там я зловив десятикілограмового карпа.

– Оце так удача! Як тобі вдалося витягнути на берег такого здорованя?

– Я сам досі дивуюся цьому. Хоча тоді стався досить нетиповий випадок. Адже, коли відчув, що клюнуло, то почав підтягувати те, що вчепилося на гачок. Йшло воно повільно і без всякого супротиву, як це буває у таких випадках. Подумав, що зачепив за зілля і волочу його до себе. Лише під берегом побачив риб'ячу голову, тож взявся за фатку, щоб викинути майже метриву здобич на берег. Карп лежав і не ворухився, був, як мертвий. І лише, коли я витягнув гачка з його рота, він раптово ожив і почав таке витворяти, що я його не міг ніяк вкинути у мішок. Така дивна поведінка рибини мене нашоувнула на думку, що гачок зачепив якийсь нерв і це тимчасово паралізувало велетенську рибину, яку мені й вдалося витягнути на звичайну жилку-півторачку. Якби не цей фактор, десятикілограмова рибина елементарно її обірвала б і повернулася б у річкову глибину. От така трапилася нестандартна історія, яка для мене успішно закінчилася.

Після нашої цікавої розмови з Р. В. Сиротинським, я поцікавився у його дружини Людмили Дмитрівни, як вона ставиться до таких численних захоплень свого чоловіка, регулярних відлучень з дому.

– Спокійно і з розумінням, – відповідає вона. – Адже це йому дарує душевне задоволення, сприяє поліпшенню стану здоров'я. Крім того, приносить практичну користь для сім'ї, адже у нас, за сприятливих умов, на столі часто бувають смачні дари лісу та водойм. Тому ми всі завжди підтримуємо чоловіка, батька, дідуся у його корисних та цікавих захопленнях.

Павло РАЧОК.